

»Lad dog være, Peter!«

Af Regitze Freuchen

Bagest i flokken mellem motorskonnerten »Motor«s besætning ses Knud Rasmussen og Peter Freuchen, juli 1910, før afrejse til Kap York området under kaptajn Jensens ledelse.

Vi var syv søskende. Min bror Peter var den næstældste, jeg selv var den sidste i flokken, seksten år yngre end Peter. Så

mine erindringer fra jeg var ganske lille er jo ikke så mange, da jeg kun var knapt fire år, da Peter første gang tog til Grøn-

Freuchen på jagttur med inubuit. Under en hvil støtter han sig afslappet til slæde og pisk. Sandsynlig juni 1911.

land. – Jeg husker, da vi var i København for at sige farvel til Peter og vi var taget til Helsingør for at vinke en sidste gang, stod jeg og råbte: »Kom ind igen Peter, kom ind igen!«

Min kærlighed til Peter var gensidig. Ofte tog han mig med ud at sejle i vores lille båd med sejl. En gang havde Peter brækket sin ene arm, alligevel havde han alene taget mig med ud at sejle. Jeg havde godt med tøj på, men pludselig tog sejlet mig med udenbords, og trods den brækkede arm fik Peter grebet mig, jeg flød jo ovenpå takket være al det tøj jeg var pakket ind i og da jeg kun var ca. to år var min bemærkning kun: »Lad dog være, Peter!«

Når Peter kom hjem fra Grønland, var det altid meget festligt og hele familien var i København for at tage imod ham. Jeg husker en af de første gange Peter kom hjem fra Grønland, jeg var lige begyndt i skolen, og han spurgte mig: »Hvad ønsker du dig mest af alt i verden?« Svar: »En bold!«, vi gik i legetøjsforretningen og købte den allerstørste. Resten af min barndom ærgrede jeg

mig over, at jeg ikke havde kunnet komme i tanke om andet!

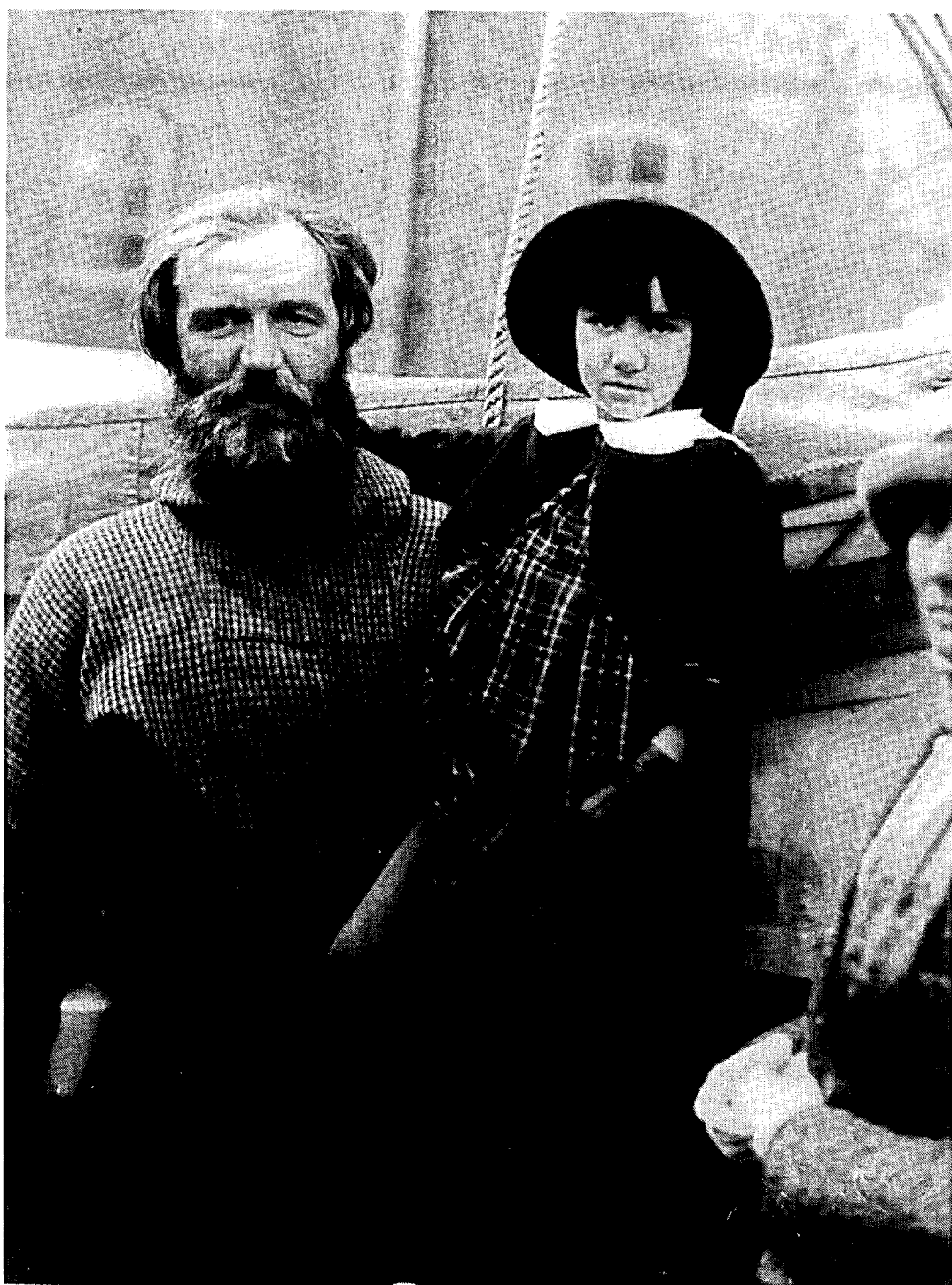
Men Peter forkælede mig, han gav mig f.eks. altid skildpadder, så jeg havde en eller to, den ene blev så tam, så når jeg sad på græsplænen i haven og legede, kom den hen og varmede sig under min kjole.

Når Peter og jeg var alene ude, skulle vi altid ind et sted og drikke chokolade med flødeskum, vores yndlingsdrik!! – Enten Peter var i udlandet eller i Danmark, fejrede han altid alle sine søsken- des fødselsdage med at drikke chokolade.

Peter og mor var meget nær knyttet til hinanden, hvor i verden han var, så skrev han altid hjem til mor og Pipaluk hver uge, og da vores mor døde i 1945, skrev han hver uge til os søstre herhjemme.

Fødselsdage huskede Peter også altid, og han sendte os dejlige og nyttige gaver.

Peter var enestående som søn og bror.

Pipaluk modtager sin far, Peter Freuchen, lige hjemvendt i 1924 ombord på »Hans Egede« fra Femte Thule Ekspedition. De havde da ikke set hinanden i 3 år.